

Kursus i enkeltsagsbehandling

Håndhævelse - kursusgang 4

BILAG

U 1999. 1444

V.L.D. 26. maj 1999 i anke 8. afd. B-1518-98
(Eskild Jensen, John Lundum, Preben Thomassen (kst.)).

Helge Jensen (adv. Bente Lykke Sørensen, Århus)
mod
Brande Kommune (adv. Kjeld Skov, Herning).

Ej hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 72, stk. 1, til at give parcelhusejer påbud om at foretage undersøgelse af olieforurening.

Forvaltningsret 12.2 – Miljøret 1.3 – Veje og vand 2.2.

- ♦ Brande Kommune K meddelte den 15. november 1996 i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 72, stk. 1, påbud til parcelhusejer A om, at han skulle lade foretage en undersøgelse på sin grund i anledning af en forurening af spildevandssystemet, som K mente stammede fra en utæthed i en rørledning mellem A's fyr og olietank. Undersøgelsen afslørede en utæthed. En stikledning til huset blev straks afproppet og en midlertidig ledning etableret. K fremsendte den 30. april 1997 i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 30 en »Forvarsling af påbud« til A om renovering af den utætte ledning. Efter at renoveringen havde fundet sted, anlagde A den 11. november 1997 sag mod K og krævede udgifterne til undersøgelsen, afpropningen og renoveringen betalt. Antaget, at miljøbeskyttelseslovens § 72, stk. 1, ikke gav hjemmel til at udstede påbudet af 15. november 1996, og at der som følge heraf måtte bortses fra søgsmålsfristen på 6 måneder i miljøbeskyttelseslovens § 101, stk. 1. K blev herefter dømt til at betale udgiften til undersøgelsen. Det måtte lægges til grund, at afpropningen af stikledningen og etableringen af den midlertidige ledning skete efter aftale mellem A og repræsentanter for K, uden at der var givet påbud herom, og K fandtes endvidere at have haft tilstrækkelig hjemmel i lovens § 30 til at påbyde etablering af en ny ledning. K blev derfor frifundet for kravet om betaling af udgifterne til afpropning, etablering af midlertidig ledning og etablering af ny ledning.[1]

1. Peter Pagh i Juristen 1992 s. 92. Søren Theilgaard: Miljøansvar – erstatning og forsikring (1997) s. 19, Peter Pagh: Miljøansvar – en ret for hvem? (1998) s. 366 f.

U 1991. 791 Ø

Ø.L.K. af 27. juni 1991 i kære 17-101/1991
(Brydesholt, Blinkenberg og Claus Bruun (kst.)).

Forvaltningsret 2.9. – Miljøret 1.9. – Strafferet 29.9.

Ikke hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 52, stk. 1, til at pålægge virksomhed at foretage udgiftskrævende undersøgelser.

Under straffesag var en virksomhed tiltalt for overtrædelse af miljøbeskyttelseslovens § 52, stk. 1, ved at have undladt at efterkomme påbud om at undersøge en grundvandsforurening. Omkostningerne herved var 660.000 kr. Straffesagen afvistes, da der ikke efter formuleringen af lovreglen var hjemmel til at pålægge virksomheden at lade foretage de udgiftskrævende undersøgelser.[1]

kan gennemføres efter den 31. december 1995. Vi stemmer derfor for at tage Ole Rasmussens påstand til følge. Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

Thi kendes for ret.
Landsrettens dom stadfæstes.

Isagsomkostninger for Højesteret skal appellanten, Ole Lunde Rasmussen, betale 20.000 kr. til indstævnte, Skatteministeriet.

De indkomte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.

U 1999. 1485H

Opsætning af lysmaster til belysning af en ridebane krævede tilladelse i medfør af planloven og naturbeskyttelsesloven.

Miljøret 12.1.

- ♦ G opførte på sin landbrugsejendom, der lå i landzone umiddelbart op til en skov, 6 lysmaster til belysning af en ridebane. Amtet A pålagde G at indsende ansøgning om landzonetilladelse og skovbyggeliniedispensation, hvad G nægtede under henvisning til, at der ikke i planlovens § 35, stk. 1, og naturbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, var hjemmel til det varslede påbud. Masterne fandtes at falde inden for bebyggelsesbegrebet, og under hensyn til bevarelse af de landskabsmæssige værdier, som såvel planloven som naturbeskyttelsesloven tilsigter at sikre, var masterne omfattet af forbuddet mod bebyggelse i de to lovbestemmelser. A havde derfor været berettiget til at påbyde lovliggørelsen.[1]

H.D. 3. juni 1999 i sag II 218/1998

Henrik Oehlenschläger (selv)
mod

Naturklagenævnet (Km.adv. v/adv. Kurt Bardeleben, Kbh.).

Østre Landsrets dom 13. marts 1998 (7. afd.)

(Vagn Rasmussen, Lyngesen, Karen-Anke Tørring (kst.)).

Under denne sag, der er anlagt den 10. januar 1997, har sagsøgeren, Henrik Oehlenschläger, nedlagt påstand om, at sagsøgte, Naturklagenævnet, tilpligtes at anerkende, at Frederiksborg Amt har været uberettiget til ved skrivelse af 12. oktober 1994 at varsle påbud om lovliggørelse af

forholdene på ejendommen matr. nr. 15 b Harløse by, Tjæreby, beliggende Harløsevej 175 i Hillerød Kommune.

Sagsøgte har påstået frifindelse.

Sagen drejer sig om, hvorvidt opsætning på ovennævnte ejendom af 6 lysmaster (lysstandere) til belysning af en ridebane efter mørkets frembud har krævet tilladelse i medfør af planlovens § 35 og naturbeskyttelseslovens § 17, stk. 1 (skovbyggelinien).

Ejendommen er en landbrugsejendom beliggende i landzone mellem Skævinge og Hillerød, umiddelbart grænsende op til den nordlige del af Freerslev Hegn. Det er oplyst, at tre af masterne blev opsat i 1993 og de øvrige tre i 1994. Masterne, der er brugte vejbelysningsmaster, er 9 meter høje og er uden fundament kun befæstet ved at være anbragt i et 1,20 m gravet hul. Der er således 7,80 m over jord. Masterne er hver forsynet med en 250-watt-pære. Ridebanen måler ca. 20 x 40 m.

På foranledning af en skrivelse af 15. september 1994 fra Hillerød Kommune til Frederiksborg Amt meddelte sagsøgeren i skrivelse af 19. september 1994 til Hillerød Kommune, at opsætningen af belysningen som sket, efter hans opfattelse ikke kræver tilladelse, da der ikke er tale om bebyggelse.

Frederiksborg Amt varslede ved skrivelse af 12. oktober 1994 påbud, såfremt sagsøgeren ikke inden 14 dage indsendte ansøgning om landzonetilladelse og skovbyggeliniedispensation. Sagsøgeren påklagede dette til Naturklagenævnet, der traf afgørelse den 17. september 1996.

I Naturklagenævnets afgørelse hedder det bl.a.:

»Begrebet bebyggelse forstås efter såvel naturbeskyttelsesloven som planloven i overensstemmelse med den efter byggelovens § 2 gældende definition. Det følger heraf, at bebyggelse ikke blot omfatter bygninger i traditionel forstand, men tillige andre tekniske anlæg og faste konstruktioner herunder master. De i denne sag omhandlede ... lysmaster må efter det her anførte, samt i overensstemmelse med Naturklagenævnets praksis, anses som bebyggelse omfattet af såvel forbudet efter naturbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, som kravet om landzonetilladelse efter planlovens § 35.

...

Frederiksborg Amt har således været berettiget til ... at varsle påbud om lovliggørelse af lysmasterne på klagerens ejendom.«

Sagsøgeren har gjort gældende, at der ikke i planlovens § 35, stk. 1, og naturbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, er hjemmel til det varslede påbud, idet den opsatte belysning dels ikke sprogligt kan anses for bebyggelse, dels ikke er omfattet af byggelovens bebyggelsesbegreb, hvortil de to bestemmelser henviser.

Sagsøgeren har nærmere anført, at der skal være fuldstændig lovhjemmel, da der er tale om indgreb i ejen-

1. U 1973.762 Ø, U 1985.326 H, U 1993.547 V, Bendt Andersen i Dansk miljøret, bind 2 (1977), s. 204 f og 250-253, Byggestyrelsens vejledning til Bygningsreglement 1982, s. 85, Kommuneplanloven, 3. udg. (1989) ved Bendt Andersen og Ole Christensen, s. 437 f, og Lov om planlægning ved Anne Birte Boeck (1994), s. 143, 151 og 219 f.

domsretten, og overtrædelse af lovbestemmelserne er strafsanktioneret. Dette krav er ikke opfyldt. En sammenligning af bestemmelserne i naturbeskyttelseslovens § 15 (strande), § 16 (søer og åer), § 17 (skove) og § 18 (fortidsminder) viser, at bestemmelsen om skovbyggelinien er den mindst indgribende.

Bebyggelsesbegrebet, således som dette var fastlagt ved eksempler i den tidligere byggelov § 2, stk. 2, er præget af en kompleksitet i konstruktionen, som ikke gør sig gældende med hensyn til de omhandlede lysmaster. Eksemplifikationen er ikke gentaget i den gældende byggelov, men det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der ikke herved er tilsigtet nogen ændring. Efter bygningsreglementet fra 1982 pkt. 13.1, stk. 1, litra c, finder byggeloven og bygningsreglementet ikke anvendelse bl.a. på »master til elforsyningsanlæg, almindelige master til elinstallationer, herunder vejbelysningsanlæg ...«. Efter bygningsreglementet af 1995 § 1.2, stk. 1, litra b, er det kun bygningsreglementet, der ikke finder anvendelse på master. Indtil 1995 var der således åbenbart ikke hjemmel til at stille krav om tilladelse.

Sagsøgte, der er enig i, at »bebyggelse« i de to love skal fortolkes i overensstemmelse med byggelovens bebyggelsesbegreb, har gjort gældende, at master er omfattet af dette begreb, og at begrebet i begge love skal fortolkes i overensstemmelse med formålet i de pågældende love og hensynet bag de enkelte bestemmelser. De omhandlede elmaster er landskabsfremmede og virker skæmmende. Højde og forankring kan ikke tillægges betydning. Formålet med naturbeskyttelseslovens § 17 er at sikre det frie udsyn.

Landsretten udtaler:

De omhandlede master må anses for at ligge inden for bebyggelsesbegrebet, således som dette er fastsat i byggeloven. Det anførte om bygningsreglementerne findes ikke at gøre nogen ændring heri.

Herefter og under hensyn til bevarelse af de landskabsmæssige værdier, som såvel planloven som naturbeskyttelsesloven tilsigter at sikre, finder retten, at de omhandlede master må anses for omfattet af forbuddet mod bebyggelse, der er indeholdt i planlovens § 35, stk. 1, og naturbeskyttelseslovens § 17, stk. 1.

Sagsøgtens frifindelsespåstand tages herefter til følge.

- - -

Sagsøgeren, Henrik Oehlenschläger, skal til sagsøgte betale sagens omkostninger med 8.000 kr.

Højesterets dom.

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 7. afdeling den 13. marts 1998.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Hornslet, Wendler Pedersen, Poul Sørensen, Walsøe og Lene Pagter Kristensen.

Appellanten, Henrik Oehlenschläger, har gentaget sin påstand.

Indstævnte, Naturklagenævnet, har påstået stadfæstelse.

Højesterets bemærkninger.

Af de grunde, der er anført af landsretten, stadfæste Højesteret dommen.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal appellantens Henrik Oehlenschläger, betale 15.000 kr. til indstævnte Naturklagenævnet.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.

.....

KFE 1999.249

Afgørelse af 18. marts 1999

Landzone – maskinhal – nedrivningspåbud¹ – oplag

På en 1,6 ha stor landbrugsejendom i kystnært område udpeget som vandindvindingsområde i kommuneplanen, blev i 1996 til kommunen anmeldt opførelse af en 450 m² »avls- og driftshyning«. Kommunen meddelte, at byggeriet efter kommunens vurdering var driftsmæssigt nødvendigt og kunne opføres uden byggetilladelse. Amtet meddelte i 1998 landzonetilladelse til bevarelse af hallen som maskinhal til ejerens entreprenørvirksomhed, hvortil den stedsse var anvendt. Der meddeltes samtidig afslag til et udendørs oplag. Ved enstemmig afgørelse (11 medlemmer) meddeltes afslag til såvel oplag som bevarelse af hallen, der blev påbudt fjernet. Nævnet lagde vægt på, at kommunens godkendelse af byggeriet, der havde bevirket, at der ikke skete landzonebehandling af hallen før opførelsen, var forårsaget af ejerens urigtige oplysninger, som han selv måtte bære ansvaret for.

Frederiksborg Amt har den 22. september 1998 meddelt tilladelse efter planlovens § 35 til bibeholdelse af en maskinhal på ejendommen matr. nr. 10 f, Græse by, Græse, i Frederikssund Kommune. Samtidig har amtet meddelt afslag på ejerens ansøgning om bibeholdelse af et udendørs oplag af entreprenørmateriel på pladsen udenfor hallen. Tilladelsen er påklaget til Naturklagenævnet af Frederikssund Kommune, Danmarks Naturfredningsforening og en nabo. Afslaget vedrørende det udendørs oplag er påklaget af ansøgeren.

Ejendommen er en ca. 1,6 ha stor landbrugsejendom beliggende Sigerslevvesterej 10, nordvest for Græse i en afstand af ca. 1 kilometer fra Roskilde Fjord. Bebyggelsen på ejendommen består af et ældre stuehus og

U 2000.2412 H

Afgørelse om pligt til at fjerne ulovligt opført gyllebeholder ikke ugyldig.

Forvaltningsret 123.1 og 123.2 – Miljøret 1.1.

- ♦ Ejeren E af en landbrugsejendom opførte i slutningen af 1994 med tilladelse fra kommunen yderligere en gyllebeholder på ejendommen. Efter at en nabo havde indgivet klage til amtet, traf dette beslutning om, at der – selv om der var tale om et erhvervsmæssigt nødvendigt byggeri, jf. planlovens § 36, stk. 1, nr. 3 – skulle have været indhentet tilladelse fra amtet efter planlovens § 35, stk. 1, jf. § 36, stk. 2, vedrørende »bygninger som omhandlet i stk. 1, nr. 3, der opføres uden tilknytning til ejendommens hidtidige bebyggelsesarealer«. Amtet bestemte endvidere, at der ikke kunne gives tilladelse, og at gyllebeholderen skulle fjernes. Denne afgørelse stadfæstede Naturklagenævnet, hvis flertal bl.a. lagde vægt på, at ejeren ville blive holdt skadesløs af kommunen. Denne påstand Naturklagenævnets afgørelse kendt ugyldig. Ordet »bygninger« i planlovens § 36, stk. 2, måtte forstås i overensstemmelse med ordene »bebyggelse« i § 35, stk. 1, og »byggeri« i § 36, stk. 1, nr. 3, dvs. som egentlige bygninger og sådanne anlæg, som under hensyn til beskyttelse af de landskabelige værdier må sidestilles med egentlige bygninger. Højesteret tiltrådte derfor, at gylletanken var ulovligt opført (dissens med hensyn til begrundelsen). Naturklagenævnet havde ikke inddraget ulovlige hensyn, heller ikke ved at lægge vægt på, at tabet ved fjernelse måtte antages at skulle bæres af kommunen. Der var endvidere ikke grundlag for at fastslå, at nævnet ikke havde inddraget de relevante hensyn, ligesom der ikke var grundlag for at tilsidesætte den foretagne afvejning. Nævnet blev herefter frifundet.[1]

H.D. 12. september 2000 i sag I 281/1999

Naturklagenævnet (Km.adv. v/adv. Kurt Bardeleben, Kbh.)

mod

Hirtshals Kommune (adv. Erik Hørlyck, Århus).

1. Se også KFE 1993.56 og 62 og KFE 1996.113.

men fortsat er fritaget for grundskyld og dækningsafgift efter reglerne i § 7, stk. 1, litra b, i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Københavns Kommune anser derfor den kommende anvendelse af ejendommen som en fortsættelse af den nuværende lovlige anvendelse, som måtte accepteres af Helsingør Kommune uanset indholdet af en lokalplan for området. I øvrigt er ejendommens hidtidige og fremtidige anvendelse – institutionsformål – i overensstemmelse med kommuneplanens rammebestemmelser.

I sagens behandling har deltaget 9 af Naturklagenævnets 11 medlemmer.

Naturklagenævnet skal enstemmigt udtale:

Siden udgangen af september måned 1988 har ejendommen Søbækgård kun i få og korte perioder været anvendt til institutionsformål, medens der foregik ombygningsarbejder på andre institutioner. Denne yderst sporadiske anvendelse kan ikke anses som en sådan fortsættelse af den i 1988 ophørte brug af ejendommen, at den gav Københavns Kommune en ubetinget ret til i 1993 at genoptage den hidtidige anvendelse, jf. nu planlovens § 56, stk. 2.

En lokalplan, der omfatter ejendommen, kan følge – såfremt kommuneplanen samtidig ændres – regulere ejendommens anvendelse på en sådan måde, at planens bestemmelser vil hindre den af Københavns Kommune ønskede anvendelse.

Det må lægges til grund, at Helsingør Kommune ved forbudets nedlæggelse havde og fortsat har til hensigt at sætte en lokalplan med et sådant indhold gennemført.

Da Helsingør Kommune derfor har haft hjemmel i planlovens § 14 til at nedlægge det påklagede forbud, kan Naturklagenævnet ikke ophæve forbudet.

Det tilføjes, at Naturklagenævnet ikke har kompetence til at vurdere betimeligheden af det påklagede forbud, jf. planlovens § 58, stk. 1, nr. 3, og at det henhører under domstolene at afgøre, om Helsingør Kommune måtte have afskåret sig fra over for Københavns Kommune at nedlægge forbudet, fordi Helsingør Kommune gennem en årrække har opretholdt ejendommens fritagelse for kommunal grundskyld og dækningsafgift.

KFE 1995.163

Afgørelse af 19. september 1994

Offentlighedens adgang til naturen – veje og stier – klage(genstand)

Imod Skov- og Naturstyrelsens opfattelse antaget enstemmigt, at påbud til en ejer om at fjerne skiltning om lukning af

en vej/sti i det åbne land kan påklages af ejeren, når han gør gældende, at lukningen er lovlig.(1)

Naturklagenævnet har drøftet spørgsmålet, om et amtsråds påbud til en ejer om at fjerne skiltning om lukning af en vej/sti i det åbne land kan påklages til nævnet i tilfælde, hvor amtsrådet og ejeren har forskellig opfattelse af, om betingelserne for lukning i naturbeskyttelseslovens § 26, stk. 2, er opfyldt.

Naturklagenævnet har enstemmigt besluttet at anse sig for beføjet til at realitetsbehandle en klage over et lovliggørelsespåbud som det nævnte, når klageren gør gældende, at den pågældende lukning er lovlig. Naturklagenævnet er af den opfattelse, at naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 1, 2. pkt., må forstås med det forbehold,

at nævnet kan afgøre, om amtsrådet med rette har anset det pågældende forhold for ulovligt.

Naturklagenævnet har den 13. april 1994 truffet en afgørelse, der bygger på en anden retsopfattelse. Afgørelsen vedrørte Storstrøms Amtskommunes påbud til A om at fjerne 3 skilte om lukning. Naturklagenævnet vil genoptage denne sag, såfremt der fremsættes anmodning herom. ...

- 1) Ved naturbeskyttelsesloven af 1992 blev der som en nydannelse givet offentligheden ret til at færdes til fods og på cykel på anlagte veje og befæstede stier i det åbne land. Hovedreglen herom i § 26, stk. 1, begrænses af bl.a. den undtagelse i stk. 2, at ejeren ved skiltning kan forbyde færdsel, hvis den er til gene for den erhvervsmæssige udnyttelse af ejendommen, eller hvis den i særlig grad generer privatlivets fred.

Det forekommer, at en ejer anser offentlig færdsel på en vej/sti over ejendommen for at være til væsentlig gene for privatlivets fred og derfor opsætter skiltning, der forbyder sådan færdsel, og at amtet giver ejeren påbud om at fjerne skiltningen, fordi amtet ikke mener, at privatlivets fred generes væsentligt, og derfor anser lukningen for ulovlig.

Skov- og Naturstyrelsen har ment, at et sådant påbud er et lovliggørelsespåbud efter lovens § 73, stk. 6, som efter § 78, stk. 1, 2. pkt., ikke kan påklages til Naturklagenævnet, men i givet fald må søges tiltrådt af domstolene under en straffesag mod ejeren. Denne opfattelse fremgår også indirekte af styrelsens Vejledning om naturbeskyttelsesloven (1993), s. 121 f.

Bag Naturklagenævnets afvisning af opfattelsen ligger formentlig det generelle synspunkt, at der bør være administrativ rekurs for spørgsmål, om en handling er lovlig eller ulovlig, således som det for byggelovgivningens vedkommende er bestemt udtrykkeligt i byggelovens § 16 A, stk. 4, og at naturbeskyttelseslovens afskæring af klage over lovliggørelsespåbud må forstås med dette forbehold. Både Overfredningsnævnet og Naturklagenævnet har da også anset sig for beføjet til at tage stilling til, fx om en driftsbygning er nødvendig for jordbrugserhvervet og derfor har kunnet opføres uden dispensation fra søbeskyttelseslinien. Samme opfattelse er udtrykt s. 9, 15 og 27 i Vejledning om fremgangsmåden i sager om håndhævelse af plan- og byggelovgivningen, udsendt 1991 af Planstyrelsen og Bygge- og Boligstyrelsen i fællesskab, jf. også Betænkning 981/1983 om håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen, s. 64 f. og 73 om såkaldt »konstaterende standsningspåbud«.

U1991. 674 H

H.D. 18.juni 1991 i sag I 323/1990

Rockwool International A/S (adv. Poul Johannes-

sen)

mod

Høje-Taastrup Kommune

og

Miljøstyrelsen (km.adv.).

Miljøret 1.3.

Twist mellem grundejer og miljømyndighederne om, hvem der skulle betale udgifterne til bortskaffelse af olieforurenet jord.

G erhvervede i 1962 en grund i Hedehusene. I 1987 pålagde kommunen, K, G at bortskaffe al forurenet jord fra grunden. Miljøstyrelsen, M, stadfæstede i 1988 K's afgørelse og udtalte, at K havde haft hjemmel til at pålægge G at afholde udgifterne til rensning af grunden. G påstod K og M dømt til endelig at afholde udgifterne. Lagt til grund, at forureningen var sket før G's overtagelse af grunden, at G ikke havde eller burde have haft kendskab til forureningen, og at de omhandlede foranstaltninger ikke var en forudsætning for G's byggeri. Efter forarbejderne til bekendtgørelse nr. 386 af 11. august 1980 sammenholdt med de ansvarsregler, der i øvrigt gælder i miljøbeskyttelseslovgivningen, måtte bestemmelserne i bekendtgørelsens § 16 forstås således, at de ikke gav fornøden hjemmel til at pålægge G at betale udgifterne ved arbejderne. G's påstand herefter taget til følge.[1]

h

Afgørelse af 22. december 1997

Servitutter – hjemmel for påbud – taghældning

Ved formandsafgørelse statueret, at en servitutbestemmelse, der fastlagde byggemuligheden på en ejendom som »villa til beboelse for én familie og kun i et plan« men ikke indeholdt bestemmelser om højde eller taghældning, ikke indeholdt fornøden hjemmel til at kommunen kunne nedlægge forbud mod ændring af tagkonstruktionen fra built-up tag til et sad-deltag med en taghældning på 45 grader.

Aalborg kommune har den 5. maj 1997 i henhold til planlovens § 43 nedlagt forbud mod ændring af tagkonstruktionen på ejendommen matr. nr. 9cg Aalborg Ladegård, Hasseris, beliggende Hasserishøj 9, Aalborg. Afgørelsen er påklaget til Naturklagenævnet af advokat Erling Halskov, som advokat for ejeren R. Ejeren af ejendommen Hasserishøj 11, N har udtalt sig til støtte for kommunens afgørelse.

R har søgt Aalborg kommune om tilladelse til at ændre ejendommens tagkonstruktion fra built-up tag til et saddeltag med en taghældning på 45°.

På ejendommen hviler følgende servitut lyst den 2. marts 1961:

»Der [må] ikke etableres skelhække eller skelhegn på en måde, som kan virke skæmmende for indtrykket af det park-område, der agtes etableret på »Hasserishøj«.

Der må på den frasolgte parcel kun bygges en villa til beboelse for én familie og kun i et plan.«

R's advokat har anført, at kommunen ikke har haft hjemmel til at nedlægge forbudet. Kommunen er ikke påtaleberettiget i henhold til servituten, og kommunen har forfulgt uvedkommende formål ved det nedlagte forbud.

Det er en forudsætning for at udstede et påbud med hjemmel i planlovens § 43, at kommunen varetager et offentligretligt planlægningsmæssigt formål, samt at der ikke foreligger rimelig tvivl om, at servituten er overtrådt. Det offentligretlige planlægningsmæssige formål er forspildt, idet flere huse i naboområdet bl.a. Hasserishøj 11 er opført i flere etager.

Det fremgår af servituten, at der kun må bygges i et plan, hvilket medfører, at der ikke kan etableres to beboelseslag. Etablering af et saddeltag indebærer imidlertid ikke, at der etableres et yderligere beboelseslag. En tagkonstruktion er i henhold til byggelovgivningen ikke et selvstændigt plan. Ændringen af tagkonstruktionen indebærer således ikke en overtrædelse af servituten.

Formålet med servituten er at bevare indtrykket af parkområde på Hasserishøj. Såfremt servituten var tinglyst med henblik på at bevare udsigtsmulighederne for de bagvedliggende ejendomme, var servituten formuleret som en højdeservitut.

Advokaten har endvidere anført, at kommunens afgørelse strider mod den forvaltningsretlige grundregel, at en offentlig myndighed ikke kan tilbagekalde en begunstigende forvaltningsakt. Sagsbehandleren i teknisk afdeling oplyste den 3. marts 1997 mundtligt over for ansøgeren, at byggetilladelsen var givet, og at tilladelsen ville foreligge på skrift inden ugens udgang. Imidlertid kontaktede nogle beboere i området rådmanden for den pågældende afdeling og foranledigede denne til at gribe ind i administrationens skønsudøvelse. Der foreligger således magtfordrejning.

Aalborg kommune har bl.a. anført, at uanset at kommunen ikke er indsat som påtaleberettiget i servituten af 2. marts 1961 kan kommunen ved påbud eller forbud sikre servitutens overholdelse som en del af den offentlige regulering. Kommunen har vurderet, at der er en offentlig interesse i, at servituten overholdes.

Det er kommunens opfattelse at etablering af et saddeltag med en taghældning på 45° vil være i strid med servituten.

Den for ejendommen gældende lokalplan nr. 05-037 Aalborg sydvest-området, Hasseris Villaby, Klostermarken, indeholder en beskrivelse af kvarterets bevaringsværdige hovedtræk. Det er her bl.a. anført, »at en del af grundene omkring Hasserishøj er udstykket i begyndelsen af 1960-erne, og der er her en del tinglyste servitutter, som bl.a. regulerer bebyggelsens etageantal og placering på grundene med henblik på at bevare udsigtsmulighederne. Da servituternes formål om at bevare udsigten ikke er i strid med lokalplanen, vil de fortsat være gældende«.¹

1 Ifølge den pågældende lokalplan for Hasseris Villaby af marts 1996 er området forbeholdt åben-lav boligbebyggelse – højde max. 8,5 m og max. 1½ etage. Efter den tidligere gældende byplanvedtægt nr. 2 for Hasseris Kommune fra 1964 gjaldt tilsvarende, at bygninger ikke måtte opføres med mere end 1 etage med udnyttet tagetage – dog at kommunalbestyrelsen kunne tillade, når forholdene taler derfor, opførelse med 2 fulde etager.

Med hensyn til de i sagen omtalte servitutter kan oplyses, at der på ejendommene omkring Hasserishøj 21. september 1960 er tinglyst servitutbestemmelse om, at bygningstegninger vil være at forevise Hasseris Sogneråd til godkendelse, således at godkendelse skal omfatte såvel bygningernes form som farve og materialer samt bygningernes beliggenhed på grunden og deres anvendelse, hvorved bemærkes, at bygningerne kun må benyttes til beboelse.

Aalborg kommune har telefonisk oplyst, at der ikke etableres etageadskillelse i huset. De eksisterende beboelsesrum vil få loftshøjde til kippen af det nye tag. Såfremt det af de endelige bygningstegninger skulle fremgå, at enkelte rum ikke får loftshøjde til kippen af det nye tag, vil der i en eventuel-byggetilladelse blive stillet krav om, at taget over disse rum etableres med gitterpær, så loftsrummet ikke senere uden byggetilladelse kan inddrages til beboelse.

Med hensyn til det mundtlige tilsagn om byggetilladelse har den pågældende sagsbehandler i Aalborg kommune i skrivelse af 7. maj 1997 til advokaten bl.a. inført: »Det er korrekt, at undertegnede den 3. marts 1997 ved en telefonisk henvendelse fra ansøgeren oplyste, at en byggetilladelse kunne forventes udstedt inden udgangen af uge 10. Den 5. marts 1997 måtte jeg imidlertid meddele ansøgeren, at sagen skulle undergå en yderligere sagsbehandling, hvorfor nyt i sagen først kunne forventes den 12. marts 1997.«

N der er ejer af Hasserishøj 11, har til støtte for kommunens afgørelse bl.a. anført, at der ved udstykning og bebyggelse af området er lagt vægt på at sikre bedst mulige udsigtsforhold for alle beboelser. Servitutbestemmelsens formål er at bevare udsigtsmulighederne for ejendommene, hvilket også fremgår af lokalplan nr. 15-037, hvor det er anført, at servitutten bl.a. regulerer bebyggelsens etageantal og placering på grunden med henblik på at bevare udsigtsmulighederne. Etablering af et saddeltag på ejendommen Hasserishøj 9 vil berøve ejendommen Hasserishøj 11 udsigten over fjorden.

I forbindelse med planerne om ombygning af Hasserishøj 9 fremsendte ejerens daværende advokat en indkomning til bl.a. N som ejer af Hasserishøj 11 om at meddele dispensation fra servitutten. N afslog at meddele denne dispensation.

Naturklagenævnets formand har på nævnets vegne i planlovens § 58, stk. 2, truffet følgende afgørelse:

Naturklagenævnet kan i henhold til planlovens § 58, stk. 1, nr. 3, alene behandle klager over en kommunalbestyrelses afgørelser for så vidt angår retlige spørgsmål. Det er et retligt spørgsmål, om kommunen havde jemmelse til at nedlægge et forbud mod ændring af tagkonstruktionen.

Kommunalbestyrelsen kan under visse betingelser gaa uanset, at kommunen ikke er påtaleberettiget, ved

forbud eller påbud sikre overholdelse af en servitut jf. planlovens § 43.

Overtrædelse af et § 43-forbud er omfattet af planlovens straffebestemmelser. Det må herved være en forudsætning for nedlæggelse af forbudet, at der ikke foreligger rimelig tvivl om, at servitutbestemmelsen er tilsi-desat.

Servitutten fastsætter, at beboelsesbygninger kun må opføres i et plan, men indeholder ingen bestemmelser om højder eller taghældninger. Etablering af et saddeltag med en taghældning på 45° medfører ikke i sig selv, at der etableres to beboelsesplaner, idet loftsrummet forventes inddraget i de eksisterende beboelsesrum.

Da servitutten ikke indeholder bestemmelser om bygningshøjde eller taghældning, består der efter Naturklagenævnets opfattelse en sådan tvivl om, hvorvidt den påtænkte etablering af saddeltaget med kviste og vinduespartier vil være i strid med servitutten, at betingelserne for at nedlægge forbud herimod i medfør af planlovens § 43 ikke er til stede.

Naturklagenævnet har herefter ikke fundet grundlag for at tage stilling til, hvorvidt kommunen som følge af den senere vedtagne lokalplan i øvrigt har den fornødne offentligretlige interesse i sagen.

Aalborg kommunes forbud af 5. maj 1997 mod ændring af tagkonstruktionen på ejendommen Hasserishøj 9, Aalborg, ophæves.

Det tilføjes, at eventuel uenighed mellem de berørte om fortolkning af servitutten må henvises til domstolene.

Afgørelse af 12. januar 1998

Klagefrist – lokalplanpligt – afvisning

Ved formandsafgørelse afvises en klage over manglende lokalplanlægning vedrørende etablering af et spids- og varmelastanlæg under henvisning til, at klagerne havde kendt eller burde have kendt kommunens beslutning om ikke at tilvejebringe lokalplan for etableringen så længe, at klagefristen i hvert fald var udløbet, da klagen blev indgivet den 9. oktober 1997. Det tillægges navnlig vægt, at indlægsgodkendelse til projektet var offentliggjort i januar 1997, og at projektet, under spørgsmålet om lokalplanpligt, heller ikke sommeren havde været stærkt debatteret i den lokalavis, hvor tilladelser og godkendelser normalt blev offentliggjort. Ikke tilført betydning, at byggetilladelse til arbejdet først blev udstedt efter klagens indgivelse.

På ejendommen Hasserishøj 9 er herudover tinglyst en særlig begrænsning, nemlig den i sagen omstridte servitut, hvorefter der på parcellen kun må bygges en villa til beboelse for én familie og kun i et plan.

KFE 1999.267

Afgørelse af 27. maj 1999

Hegning af skov¹ – lovforklaring – ophævelse

Ved enstemmig afgørelse (12 medlemmer) ophævedes et amtsråds påbud i medfør af naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 6, jf. § 23, stk. 2 (hegning omkring skov) om nedtagning af et ca. 11,5 km langt vildthege om et ca. 385 ha stort areal. Det indhegnede areal bestod af landbrugsarealer og moser, hvoraf skove alene udgjorde 37 %. Indhegningen fulgte kun en skovgrænse på ca. 20 % af hegnets udstrækning. Hegnet kunne herefter ikke opfattes som »hegn omkring skov«, og afgørelsen ophævedes, da naturbeskyttelsesloven ikke indeholder forbud mod opsætning af hegn i det åbne land.

1. Se også KFE 1997.208. Om begrebet skov se KFE 1996.252.

KFE 1996.235

Afgørelse af 7. marts 1996

Servituthåndhævelse – påbud ophævet på grund af manglende varsel og præcision

En kommune udstedte påbud til »samtlige medlemmer i en haveforening« om lovliggørelse af »samtlige ulovlige forhold« i forhold til den deklaration, der var gældende for området. Påbudet angav nærmere, at der var tale om bebyggelser over en vis størrelse, vand- og afløbsforhold m.v. samt bygningshøjder og afstandsforhold. Påbudet ophævedes som ugyldigt dels på grund af manglende varsel efter forvaltningslovens kapitel 5,¹ dels på grund af manglende præcision med hensyn til den enkelte havebrugers navn, adresse og havelodsnr. samt hvilke forhold på den enkelte ejendom, der krævedes lovliggjort.

KFE 1998.138

Afgørelse af 25. september 1997

Lokalplan – dispensation – vilkår – påbud

En kommune havde i 1991 dispenseret fra en udstykningsplan i en lokalplan for et sommerhusområde, hvorefter udstykning skulle ske i cirkulære grunde, på vilkår om, at der på grunden kunne indlægges et cirkulært byggefelt, og at ubebyggede grunde skulle beplantes i overensstemmelse med planen, idet beplantningsskellet skulle være byggefeltets cirkulære afgrænsning. I 1994 krævede kommunen beplantningen udført inden årets udgang, men dispenserede efter forhandling med beboerne til forøgelse af det ikke-beplantede areal med 50% og fastsatte en frist for beplantning til 1. april 1996. Kommunen udstedte herefter påbud om beplantning inden 1. november 1997. Ved formandsafgørelsen fastslået, at lokalplanen ikke indeholdt pligt til etablering af beplantning, men at det havde været kendelig for ansøgeren, at de fastsatte beplantningsvilkår havde været af afgørende betydning for kommunens dispensation fra lokalplanens udstykningsbestemmelse. Da vilkårene fandtes at være lovlige som egnede og formentlig begrundede i planlægningsmæssige hensyn, var ejeren efter udnyttelse af dispensationen forpligtet til at opfylde dem med en rimelig frist for opfyldelse, der klart var udløbet 4 år efter grundens bebyggelse.

13 APR. 1999

J.hr.: 97-33/420-0096

jds

Afgørelse

i sagen om anvendelse af ejendommen Tom Knudsensvej i Lohals,
Tranekær Kommune.

Tranekær Kommune har den 5. maj 1998 meddelt ejeren af ejendommen Tom Knudsensvej, at ejendommens anvendelse som fritidshus strider mod lokalplan nr. 2.01 for Lohals By, og at forholdet skal lovliggøres inden 6 måneder. Kommunens afgørelse er påklaget til Naturklagenævnet af ejeren af ejendommen.

Ejendommen ligger i et område i Lohals by, der er omfattet af lokalplan nr. 2.01. Af lokalplanens anvendelsesbestemmelser fremgår bl.a. følgende:

"Området, C 1-2 må kun anvendes til bolig- og erhvervsformål. Indenfor området må kun opføres, indrettes og benyttes bebyggelse til helårsbeboelse samt erhverv...".

Lokalplanen er vedtaget i 1978 og tinglyst på samtlige ejendomme indenfor planens område.

Det fremgår af klagen, at klageren i 1985 har arvet huset og siden har anvendt dette som fritidshus. Klageren har i skrivelse af 5. februar 1998 fra Tranekær Kommune fået oplyst, at ejendommen alene må anvendes til helårsbeboelse i henhold til lokalplanens anvendelsesbestemmelser. På baggrund af denne henvendelse fra kommunen ansøgte klageren om en midlertidig dispensation, således at huset fortsat og indtil ejerskifte kunne anvendes som fritidshus.

Kommunen meddelte den 22. juni 1998 afslag på ansøgningen om dispensation under henvisning til at dispensationer fra bestemmelserne om ejendommenes anvendelse til helårsbeboelse vil føre til, at især de mindre landsbyer affolkes.

Klageren anfører, at kommunen på intet tidspunkt har påtalt, at huset faktisk blev anvendt som fritidshus i strid med lokalplanen.

Hertil har kommunen bl.a. svaret, at lokalplanen kort efter vedtagelsen i 1978 blev tinglyst på ejendommen. Klageren burde derfor have fået kendskab til planens anvendelsesbestemmelser ved overtagelsen af ejendommen i 1985.

Lokalplanens krav om helårsanvendelse af husene i området har hidtil ikke udgjort et så omfattende problem, at kommunen har taget skridt til en systematisk undersøgelse af de enkelte ejendommers faktiske anvendelse. Inden for den senere tid er kommunen imidlertid blevet opmærksom på, at flere ejendomme, herunder klagerens, benyttes i strid med lokalplanens anvendelsesbestemmelser. I den anledning har kommunen i brev af 5. maj 1998 skrevet til ejerne af i alt 23 ejendomme, at deres ejendomme alene må benyttes til helårsbeboelse og at en sådan lovlig anvendelse skal finde sted senest den 5. november 1998. I brevet har kommunen bl.a. anført følgende: "Kommunalbestyrelsen vedtog samtidig, at meddele en frist på et halvt år til at bringe ejendommens benyttelse i overensstemmelse med lokalplanens bestemmelser. Dette indebærer, at der inden et halvt år skal være tilmeldt personer til kommunens folkeregister med adresse på ejendommen ellers vil sagen blive fremsendt til politiet med anmodning om nærmere undersøgelse for eventuel tiltale for overtrædelse af planloven (lokalplanbestemmelser)".

Klageren har supplerende gjort gældende, at kommunen ved ikke at have søgt planens anvendelsesbestemmelser håndhævet i 13 år, har udvist en sådan passivitet, at dette efter almindelig forvaltningsretlig praksis må være ensbetydende med en dispensation eller tilladelse. Endelig anføres, at klageren gennem lang tid har indrettet sig på at huset benyttes som fritidshus, hvilket kommunen mere eller mindre bevidst har holdt sig uvidende om.

Kommunen har i sin udtalelse anført, at brevet af 5. maj 1998 skal opfattes som en indskærpelse af gældende lovgivning, hvorfor der ikke er meddelt klagevejledning, idet overholdelse af gældende lov ikke er undergivet klageadgang.

Afgørelse.

Naturklagenævnets formand har på nævnets vegne, jf. planlovens § 58, stk. 2, truffet følgende afgørelse.

Kommunens brev af 5. maj 1998 til klageren indeholder et påbud om, at der senest den 5. november 1998 skal være personer tilmeldt folkeregisteradressen. Der er således tale om en afgørelse i planlovens forstand, hvorfor den i henhold til forvaltningslovens § 25 skulle have indeholdt klagevejledning om, at afgørelsen kunne indbringes for Naturklagenævnet inden 4 uger, jf. planlovens § 60, stk. 1.

Eftersom afgørelsen ikke indeholdt klagevejledning realitetsbehandles klagen selvom klagefristen på 4 uger er overskredet.

Efter planlovens § 58, stk. 1, nr. 3, kan kommunalbestyrelsens afgørelser alene påklages for så vidt angår retlige spørgsmål. Det er et retligt spørgsmål, om klagerens anvendelse af ejendommen er i strid med lokalplanens bestemmelse om, at ejendommen kun må benyttes til helårsbeboelse og i givet fald, om Tranekær Kommune har hjemmel til at påbyde, at der skal være registreret helårsbeboelse på ejendommen. Hensigtsmæssigheden af kommunens afgørelse kan ikke påklages til Naturklagenævnet.

Det fremgår af planlovens § 18, at der hverken faktisk eller retligt må etableres forhold, der strider mod en offentlig bekendtgjort lokalplan.

Husets overgang til fritidshus i 1985 er sket efter, at lokalplanen i 1978 er endeligt vedtaget, offentliggjort og tinglyst på ejendommen.

Ejendommens overgang til fritidshus strider således mod lokalplanens anvendelsesbestemmelser og må derfor som udgangspunkt anses for at være ulovlig.

I henhold til planlovens § 63, stk. 1, påhviler det den til enhver tid værende ejer af en ejendom at berigtige et ulovligt forhold.

Pligten til at lovgøre et ulovligt forhold kan imidlertid bortfalde, enten fordi myndighederne har udvist passivitet på en sådan måde, at forholdet nu må anses for lovligt, eller fordi det ulovlige forhold upå-talt har bestået gennem meget lang tid.

Ejendommen har i denne sag, upå-talt af myndighederne og uden ophold, været anvendt som fritidshus gennem 13 år, og uden at der i dette tidsrum

har været indgivet nogen klager over denne anvendelse. Længden af det forløbne tidsrum må føre til, at anvendelsen nu må anses for lovlig. Hensynet til den generelle samfundsmæssige interesse i håndhævelse af lokalplanens anvendelsesbestemmelser findes således ikke i denne sag at kunne føre til et påbud om, at huset skal benyttes til helårsbeboelse.

Afgørelsen går herefter ud på, at Tranekær Kommune ikke har den fornødne hjemmel til at håndhæve lokalplanens bestemmelse om, at ejendommen skal anvendes til helårsbeboelse, hvorefter klagerens nuværende anvendelse af huset som fritidshus anses som lovlig og således fortsat kan finde sted.

Mikkel Schaldemose / *Jesper Dichmann Sørensen*
Mikkel Schaldemose / Jesper Dichmann Sørensen
Viceformand Fuldmægtig

Afgørelsen er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. planlovens § 58, stk. 3. Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. planlovens § 62, stk. 1.

8

~~af fælden i medfør af retsplejelovens § 502 skønnes
mæssigt at sætte mødesalær, hvorfor
bestemmes:~~

~~Den påkærede salær er alene bør ved magt
at stande.~~

~~Ingen af parterne betaler kæremålssomkostningerne modparten.~~

Fredning - Skove.

U 1969.979 V
Et område med en bevoksning af selvsåede buske og indtil 10 m høje træer sammenhængende over et areal, der var væsentligt større end 20 ha, fandtes efter de nu bestående forhold - uanset om bevoksningen endnu for en kortere årrække siden måtte betragtes som krat - at måtte anses som skov. [1] A, der uden tilladelse havde opført et mindre træhus i området, idømtes bøde efter naturfredningsloven af 7. maj 1937 § 25, stk. 2. En påstand om fjernelse af huset under tvang af bøde toges ikke til følge, da et andragende om dispensation ikke var endeligt afgjort. [2] [3]

Af anke V 1369/1968 fremgik at *Hilmer Bruno Overgaard Sørensen*, der er født 17. februar 1921, var tiltalt efter naturfredningslovens § 40, stk. 1, for overtrædelse af dens § 25, stk. 2, ved i 1966-67 uden fredningsnævnets og bygningsmyndighedernes tilladelse at have påbegyndt opførelsen af et sommerhus på den ham i fællesskab med 6 søskende tilhørende grund i Gjærn Bakker, matr. nr. 1 d af Gjærn ejerlav og sogn, indenfor en afstand af 300 m fra skov. I medfør af naturfredningslovens § 40, stk. 1, påstodes tiltalte kendt pligtigt under en løbende bøde at fjerne det ulovligt anbragte sommerhus.

Ved *Silkeborg rets dom 17. juni 1968* fandtes tiltalte skyldig og idømtes en bøde på 300 kr. med en forvandlingsstraf af hæfte i 10 dage, og det pålagdes ham under tvang af en daglig bøde på 10 kr. at fjerne huset den 1. august 1968.

Tiltalte ankede til frifindelse.

Det hedder i V. L. D. 12. september 1969:

Tiltalte har for landsretten forklaret bl. a., at den omhandlede ejendom er erhvervet af hans bedstefader. Den henlå da som hede. I begyndelsen af 30'erne var den dækket af krat. Han passer ejendommen, som han af hensyn hertil besøger både sommer og vinter. I løbet af sidste vinter er der skovet ca. 50 træer på ejendommen.

Det er for landsretten oplyst, at fredningsnævnet for Skanderborg amt den 26. september 1968 har udsat behandlingen af et andragende fra til-

1. Jfr. Karnov (7. udg.) s. 1134, note 2.
2. Jfr. RT 1937/38 Folket. Forh. sp. 5243 og tillæg B sp. 2229 og 1936/37 tillæg B sp. 2682 og 2743.
3. Den ny lov nr. 314 af 18. juni 1969 opretholder i § 47 den hidtil gældende byggeplan ved skove.

talte om godkendelse af den i sagen omhandlede bygning for at afvente amtsbygningsrådets afgørelse angående et andragende om dispensation fra bygningslovgivningen, at amtsbygningsrådet ved skrivelse af 25. november 1968 har afslået at give sådan dispensation, og at den pågældende ejendom er omfattet af en fredningsplan, hvorom bekendtgørelse har fundet sted i Statstidende den 12. december s. å. Tiltalte har derhos oplyst, at amtsbygningsrådets afgørelse er indbragt for boligministeriet, og at der ikke af fredningsmyndighederne er truffet endelig afgørelse med hensyn til det indgivne andragende.

I en tilsvarende sag vedrørende et af G i 1960 opført sommerhus, beliggende ca. 75 m fra det af tiltalte opførte hus, har skovrider Søren Grosen, Hørbylunde, i erklæring af 13. september 1966 bl. a. udtalt, at det må bero på et subjektivt skøn, hvorvidt bevoksningen omkring G's hus - bestående af spredte stedvis ret høje træer af eg, bævreasp, birk, buske m. v. - kan antages omfattet af naturfredningslovens § 25, stk. 2, men at bevoksningerne efter hans skøn ikke har tilstrækkelig skovkarakter til at falde ind under begrebet »skov« i dette ords almindelige forstand. Under behandlingen af den mod G rejste sag antog såvel fredningsnævnet som fredningsankenævnet, at bevoksningen var omfattet af lovens § 25, stk. 2, og ved dom afsagt den 4. november 1968 af retten i Silkeborg blev G for overtrædelse af denne bestemmelse idømt bøde og under tvangsmulkt til pligtigt at nedrive det opførte sommerhus, hvilket senere er sket.

I forbindelse med domsforhandlingen har landsretten besigtiget stedet og herved samt ved det fremlagte kortmateriale m. v. konstateret, at bevoksningen på tiltaltes og G's skovstykker er af ensartet beskaffenhed, bestående af selvsåede træer og buske. Træernes højde er indtil 10 m, og bevoksningen er sammenhængende over et areal, der er væsentligt større end 20 ha. Huset er opført af træ med eternittag og har et grundareal på mindre end 25 m². Det er bygget på en skræning og meget lidt iøjnefaldende fra kommunevejen og fra de tilstødende arealer.

Efter den foretagne besigtigelse og det iøvrigt foreliggende findes den på ejendommen værende bevoksning at måtte anses som skov i den forstand, hvori dette ord anvendes i naturfredningslovens § 25, stk. 2. Herved bemærkes, at afgørelsen af dette spørgsmål findes at måtte træffes efter de nu bestående forhold uden hensyn til, om bevoksningen endnu for en kortere årrække siden ikke måtte kunne betegnes som skov, men alene som krat. Herefter, og idet der ikke kan gives tiltalte medhold i, at det opførte hus kan betegnes

som en for skovbrug nødvendig bygning, jfr. lovens § 25, stk. 3, tiltrædes det, at tiltalte er fundet skyldig efter tiltalen og anset med bøde som sket.

Under hensyn til, at de af tiltalte indgivne andragender til bygnings- og fredningsmyndighederne endnu ikke er endeligt afgjort, findes der ikke tilstrækkelig anledning til under denne sag at pålægge ham at fjerne huset, hvorfor dommens bestemmelse herom findes at burde udgå.